

ISABEL-CLARA SIMÓ

UN TROS DE CEL

50

8 de desembre

Són les dotze de la nit. Ja són les dotze! Sigui quina sigui la vertadera data del meu aniversari, vam acordar que el dia, el meu dia, seria sempre el 8 de desembre, perquè és la Immaculada. No, no és un sarcasme de Llorenç: és un homenatge. Perquè, d'alguna manera, jo sóc una dona immaculada, sense taca, tot i que la religió no hi tingui res a veure. I la religió catòlica, encara menys.

Cada any, doncs, i d'ençà que jo en tenia dotze –crec que en tenia dotze– celebrem el meu aniversari. Al principi, ho recordo molt bé, m'havia de conformar amb una magdalena i una espelma, grossa i maldestra, clavada al mig. Llorenç m'agafava pels cabells, com solia fer –sense fer-me mal, però impedint-me cap mena de moviment, igual com fan amb els animalons esquerps–, i em deia: «Bufa!». Jo bufava sense entendre per què havia de bufar ni què significava.

Tenia molts problemes amb la llengua. Aleshores.

Però ara ja són les dotze de la nit i això vol dir que comença el meu aniversari. Ja sóc major d'edat.

Sé que Llorenç no faltará a la seva promesa. Ell m'ho va dir, solemnement:

–Petita, si fas tot el que jo et dic, et prometo que quan siguis major d'edat seràs lliure.

Cada aniversari, i a mesura que jo era una font d'ingressos millor, els regals van ser cada cop més cars. I jo li ho feia repetir:

–Què passarà quan en faci divuit?

–Que seràs lliure.

–Pensa que m'ho has promès.

–Ho penso.

–I pensa que els homes que no compleixen la seva paraula agafen malalties terribles i acaben morint.

Aleshores reia, ensenyava l'ullal d'or, tan lluent i tan paorós, en un gest que volia dir que tots ens hem de morir. Tant els qui compleixen les promeses com els qui les trenquen. I després feia més gestos que em semblaven enigmàtics.

Això també em va costar d'aprendre.

Perquè Llorenç pateix de la síndrome de Tourette, i fa gestos estranys, i té tics, i de vegades crida i no pot parlar. Al principi estava tan terroritzada que els gestos de Llorenç eren la menor de les meves obsessions.

Amb el temps, però, la relació entre ell i jo ha millorat molt. Fins i tot crec que m'aprecia una mica.

I ara vull que em respecti. A mi i el nostre pacte.

Tothom recorda fragments de la seva infància. Tothom la idealitza una mica i tot. Jo m'he esforçat per tenir algun record bo, almenys un, per poder contar-lo, o per recrear-m'hi jo soleta. De vegades he aguantat les altres noies dient que si el pare les estimava tant o que la mare els va regalar allò, i totes tenen germans i parents molt amables, i, la majoria, iaïos que contenen històries i que porten sempre llepolies a les butxaques.

Em pregunto per què, si han tingut una família tan estupenda, han acabat aquí.

El meu record més antic és la primera vegada que em van portar a la parada de bunyols, uns bunyols de peix l'olor dels quals no m'he pogut treure mai de sobre. La parada dels meus pares era a la part baixa de Hong-Kong, lluny de casa. El meu pare tenia una moto amb una mena de caixa metàl·lica darrere, que crec que s'havia fabricat ell mateix, i cada dia, a trenc d'alba, muntava la moto i la mare s'encabia al darrere. Els meus germans, Fung i Hoi To, que eren més grans que jo, molt més grans, però que eren nens –i ser nens

és una cosa estupenda, quan ets petit—, es penjaven d'un sortint de darrere, un a cada banda, i viatjaven penjant, com les papallones quan es posen en la tija d'una flor. Portaven sabates tots dos, perquè anaven a escola. El pare, abans d'anar a la parada, els deixava a escola, que jo no sé on podia estar, però ho recordo com si fos un lloc mític. A casa meva, i a totes les cases de la barriada, la paraula «escola» tenia un accent especial: es pronunciava amb respecte, i fins i tot es presumia d'enviar-hi els fills.

A mi em deixaven sola, amb un bol entre les cames que contenia farinetes. De tant en tant, apareixia la cara lletja de Chau, una veïna, molt bruna, com la mare, i amb un caràcter encara pitjor que el d'ella, i em renyava per més que jo estigués quietona. Era molt llarga, l'espera, però no recordo res en concret. Recordo la por, la durada eterna de les hores, fins que sentia veus i entrava tota la meva família a casa.

Nosaltres vivíem, pel que puc recordar, i sobretot deduir, en una mena de xabola, a la part nord-est de la ciutat, si és que tots els mapes que Llorenç m'ha anat ensenyant no m'enganyen. Ho recordo torçat, com si jo fos aleshores una nena morta. Una nena que moria cada dia, a qui escriuaven de tant en tant, i que es feia les seves necessitats a sobre. A la nit quan eren tots a casa tornava a ser persona.

Però encara era pitjor.

Els pares arribaven malhumorats.

I els meus germans parlaven anglès per donar-se importància.

Mon pare els respectava molt per saber anglès.

A mi mai no em parlaven, perquè jo no existia. Excepte un dia que el meu germà Fung, que era el més gran, em va fer una manyaga a la galta i va dir: «Pobrissona, Wing, per què tens sempre llàgrimes en les galtes i mocs penjant del nas?».

Això va ser després d'aquell primer record que, aquest sí, és molt clar: el dia que em van portar per primer cop a la parada. Sé que el pare va dir «ja és hora que la xicona vingui a ajudar», i la mare va dir «bé, però si pren mal o plora jo hauré d'estar per ella i tu no em podràs renyar».

La meva mare era una dona molt lletja, amb mitja cara de color vinagre i l'altra mitja fosca, perquè, segons crec, deien que havia nascut amb tares, al cos i a l'ànima que hi ha a dins, i tenia les mans grans i nuoses. De vegades em pegava, amb el palmell de la mà pla, a la boca, sense cap motiu. El pare, en canvi, només renyava i movia escàndol, però no pegava; això sí: estava sempre de mal humor. Quan posava, però, la mirada sobre els meus germans, aleshores se li amo-

rosia la cara i es podia palpar la felicitat que guardava al fons del cor.

Aquell primer dia va ser emocionant. Hi havia una caldera plena d'oli roent, i la mare em va dir que no m'hi acostés per res. I em va donar una agulla corba i em va ensenyar a enfilars els bunyols. N'hi havia de posar deu, però jo no sabia comptar, així doncs, copiava l'enfilall que m'havia donat, de mostra, la mare. Els bunyols cremaven, i em feien mal als dits, però m'estava prohibit parar. I molt més menjar-ne cap.

Em van sorprendre dues coses, d'aquell dia memorable: una, la cara obsequiosa que posava el pare a totes les persones desconegudes que passaven per davant de la nostra parada, tant, que li canviava la veu i se'l veia amistós, melós, simpàtic; la segona cosa és que m'estava prohibit fer-m'ho a sobre, com feia a casa, o en la gibrelleta de ferro que la veïna antipàtica em va obligar a fer servir. A la parada, no: havia de sortir a fora, a darrere de la parada. La parada tenia, al davant, una persiana que el meu pare obria al matí i tancava al vespre; també hi havia, a més de la immensa caldera on es fregien els bunyols, una tauleta amb una pila de cucurutxes de paper i un pot de sal; si la gent, en comptes de voler els bunyols enfilats que feia jo, els volia en una cucurutxa, la mare els

hi servia, els espolsava de sal i els deia lloances, com si estigués molt contenta. L'alegria dels pares, però, era molt breu: només quan algú s'hi acostava o passava molt de prop.

Així doncs vaig haver d'aprendre a fer pipi i caca a darrere de la parada, a la gatzoneta i a la vista dels de la parada de darrere i del costat, que sovint feien el mateix. No importava si eren nens o nenes, adults o criatures. Allà vaig veure un membre d'home per primera vegada, i em vaig espantar, perquè semblava una serp lletja i bruta.

El terra de la parada era sovint ple de fang, o almenys de terra. I jo, com que sempre anava descalça, xipollejava i estava bruta, i aleshores em renyaven, amb paraules àcides, per ser tan bruta. Però no, ells no em donaven aigua ni tovalloles per rentar-me.

L'olor del peix fregit i de la pasta que confeccionava la meva mare, sense parar, al principi marejava; al cap d'unes hores ja no senties cap olor.

Els meus germans i el pare portaven botes; la mare calçava unes sabatilles que curava a tenir netes cada nit, a casa, però que s'embrutaven cada dia, perquè eren de tela grollera i resistent, amb una sola pudent d'espart. El pare duia unes botes fortes i malgirbades, de tants anys que feia que les tenia. De vegades se li

obria un forat a la sola, i la mare les portava a adobar. Mentre es quedava sense calçat, bramava tot el temps, tant hi fa si aquesta operació durava un parell d'hores o un parell de dies.

Les botes dels meus germans, en canvi, eren suaus i netes. Un dia em vaig posar les d'Hoi To, quan dormia, perquè, com que era més petit, no em venien tan grans. M'hi vaig passejar una bona estona per la casa, sense fer soroll, i em vaig sentir tan feliç que el primer regal bo que em va fer Llorenç van ser unes botes d'home. Encara les tinc, i és la cosa que més m'agrada de totes, més i tot que els braçalets, els pintallavis o les pólvores de maquillatge.

Crec que tenia cinc anys, quan vaig començar a ajudar a la parada. Era molt prima, ho sé del cert, perquè era la primera cosa que em deia tothom quan em posaven els ulls a sobre, i m'ho deien com si jo en fos la culpable, com si hagués fet alguna dolenteria i pensant que em mereixia càstigs i penalitats.

Un cop superada la novetat, la parada em resultava insuportable. Així que arribava, ajudava el pare a netejar la vora de la caldera i a ficar-hi oli si en calia, i a encendre el foc. De fet, només ho mirava, i ell constantment m'empenyia, dient que sortís del mig, i a continuació em deia «vine, Wing, puja a la cadira i

digues-me quan surtin bombolletes de l'oli». Era quan la mare anava al mercat a comprar peix. Quan ella arribava, em deia d'ajudar-la a treure'n les espines. No sé qui es podia menjar uns bunyols tan bruts, perquè ni la mare ni jo portàvem les mans netes, sinó tot el contrari. Però el pare deia que el foc ho purifica tot.

A continuació, començaven a fer la pasta. La feien entre els dos, perquè jo només servia per a embolicar la troca, segons repetien tot el dia, però quan la pasta estava feta, jo feia les boletes. Vaig arribar a fer-ho amb tanta traça que un dia el pare em va mirar i va dir:

–Mi-te-la, ella, i que polida que ens ha sortit!

Era la cosa més bonica que m'havien dit mai, i em vaig estarrufar tota. Me la vaig quedar per a mi, aquella frase, la vaig paladejar, me la vaig guardar entre els braços i la rosegava a poc a poc quan era a dormir, embolicada amb la manta vella i sobre una estora de palla, que era el meu jaç.

De fet era l'única cosa bonica que m'havia dit mai ningú. O que jo recordés. La memòria d'un infant és fràgil i forta a la vegada. Per això, jo crec que una lloança no se m'hauria oblidat. A menys que fos un bebè, perquè aleshores no compta.

Quan arribàvem a casa estava tan cansada que m'havia passat la gana. Els primers dies, vaig robar

algun bunyol, però aviat em van fer fàstic i hauria perbocat si me n'hagués posat un a la boca. La mare tenia arròs ja fet, de la nit anterior, bullit mentre es netejava les sabatilles i abans de fer la bugada, perquè els davantals que portàvem posats a la parada havien d'estar nets sempre, si no, no ens comprarien a nosaltres, sinó a les altres parades de bunyols, que n'hi havia un fotimer. La nostra, segons deia el pare, tenia la desgràcia d'estar mal situada, perquè quan venien els turistes s'atipaven al principi de la renglera de parades, i quan arribaven on érem nosaltres ja no tenien gana, per més afectuós i simpàtic que els parlés el pare. Em feia enveja el posat del pare amb els estranys, i em deia que quina sort ser una estranya que passa pel carrer i a qui el pare diu tantes floretes.

Quan tornàvem a casa, els meus germans ja hi eren. Jo sé que havien estat parlant cantonès, perquè els havia sentit quan no sabien que els escoltava ningú, però, en veure'ns entrar, passaven a l'anglès i feien rialles. Generalment estaven sopant. Menjaven ous i arròs acabat de fer, i de vegades una cuixa de pollastre. S'ho cuinaven ells, perquè ningú no els podia tocar el menjar, ni tan sols el pare; hi havia un armariet tancat amb clau que era només d'ells. Hi havia coses delicioses que la meva mare els comprava. Perquè ells

anaven a escola i havien de tenir aliment per al cervell, per aprendre moltes coses i ser persones importants quan fossin grans. El pare sempre en parlava. I quan parlava de mi, feia petar la llengua i deia que quina llàstima haver tingut una nena, que només servia per a destorbar.

Jo no sé el temps que va passar, però crec que no devia ser massa, perquè les pluges no havien vingut més que un cop. Devia ser un any, més o menys. Després em va passar allò que em va canviar la vida.

Llàstima que, també, va durar tan poc.

15 de desembre

Llorenç m'ha regalat, com m'havia promès, un bitllet d'avió. Però no és el que jo volia, perquè era València-París. I jo tinc planificat anar molt més lluny.

No m'he pogut enfadar, perquè ell, la Nora, Camilla i Ingrid –que totes són blanques, excepte jo, que diuen que sóc groga, però no ho sóc, sóc com elles, però amb la pell més delicada i els cabells més negres i més llisos– m'havien preparat una festa, amb pastissos i tot i amb paquets embolicats en paper daurat. Després hem begut tant que hem acabat rient i dient extravagàncies. Jo sempre he pensat que beure fa les dones lletges. En canvi la coca les fa boniques, si no n'abuses. Llàstima que Llorenç ens la tingui prohibida, perquè és estupenda. Un client meu molt especial me'n donava de vegades i em sentia com si fos entre els núvols, surant en l'aire i el cor tot ple de felicitat.

Les altres noies han fet moltes bromes sobre la meva majoria d'edat i s'han burlat de mi, dient que ara què faré, i que si em penso que Llorenç em deixarà

anar tan fàcilment, ara que estic en el pic, i amb tants diners que s'ha gastat en mi. Són bromes, perquè ho sap tothom, que jo vaig dir que sí a una cosa que no volia fer a canvi de la llibertat als divuit anys, i ho hem repetit tant que és impossible que Llorenç se'n torni enrere. A més, jo sé com fer-m'ho perquè no faci negoci amb mi. Sé estar malmirrosa i antipàtica i que no em desitgi ningú, tant si estic al pic com si no. Si no et forcen, una dona no dóna plaer si no vol donar-ne. Això ho sé jo i ho saben les noies decents i les ignorants i tot.

Me'n recordo també del dia que em va canviar la vida, a Hong-Kong. Crec que tenia sis anys, però no puc saber-ho del cert i només són conjectures.

Primer hi va haver una discussió terrible entre el pare i la mare. Tant, que els meus germans es van amagar a la seva cambra, i jo, com que no en tenia, car dormia al terra de la cuina on vivíem, i els meus pares tenien una manta penjada del sostre que posaven a la nit per tenir intimitat, doncs com que no tenia on anar, em vaig amagar la cara entre les mans. Seia a terra, com solia fer, amb els peus junts, i me'ls mirava entre les esclertes dels dits de les mans i sentia pena de

tanta brutícia i de tenir unes ungles tan lletges. Doncs aquell dia vaig repenjar els colzes en els genolls i la cara dins de les mans, perquè així em sentia una mica més segura, tot i que el cor m'anava disparat. Perquè la mare mai no replicava al pare, i aquell dia sí que es va envalentir i li va dir que... Bé no ho sé, potser no són records sinó coses que jo he afegit sense voler, per entendre la meva infància. Ningú no sap entendre la seva infància, però jo tenia la desgràcia –això m'ho va explicar Llorenç, quan em va agafar per a ell– de no tenir una mare afectuosa, ja que mai no m'havia abraçat ni besat ni dit amoretes ni molt menys defensat. Diu que les criatures que no han tingut la seva ració d'abraçades i de besades quan són nens, són persones que viatgen per la vida perdudes i, de vegades, amb el cor endurit. L'únic contacte que la mare tenia amb mi, i que sovintejava, era pegar-me amb la mà plana. Algun cop em sortia sang del nas, però me l'havia de netejar d'amagat, perquè plorar estava prohibit, així doncs sagnar devia estar molt més prohibit encara, tot i que no recordo que m'ho diguessin.

El que jo he recompost o potser el que recordo de debò és que ella cridava una cosa així com que gràcies a «ella» havíem posat la parada i no érem al carrer demanant caritat. I que ara tocava pagar.

El pare cridava més fort que ella, i assegurava que ell faria el que li donés la gana, i que si «ella» els havia ajudat era perquè li venia de gust fer-se la rica i poderosa, per humiliar-lo a ell, que havia tingut la mala pensada de casar-se amb una dona amb la cara tacada i que, de dot, no n'havia cobrat cap, per tant, si de cas, estaven en paus.

La mare es va enfurismar tant que el pare, que no pegava, va aixecar un tronc de fusta de fer foc i anava a obrir-li el cap; però, si jo tenia la cara amagada, com ho podia saber, què hi passava? Tot és confusió. I por.

Tot de sobte el pare va abaixar el tronc i em va mirar i va dir una cosa així com «calla, dona, ja sé què hi farem». Devia ser una bona idea, perquè la mare va deixar de cridar i va fer que sí amb el cap.

El que jo no sabia és que parlaven de mi.

L'endemà, a les set en punt vam ser a la parada, la mare va dir al pare «fes tu la pasta, eh?» i em va agafar i em va pujar a la cabina de llauna de la moto. Jo no l'havia vista mai conduir, però es veu que en sabia. Vam anar per uns carrerons llargs i interminables. A la fi, vam parar a la porta d'una casa petita, que tenia la façana blanca i una finestra amb els vidres lluents, de tan nets.

A dins hi havia una senyora molt vella, embolicada amb un xal negre i asseguda en una cadira molt rara, que tenia rodes de fusta. Tenia els peuetts menuts ficats en uns ferros que li feien de suport. Ens havia obert la porta i ens va adreçar a dins, empenyent la cadira amb les mans sobre les rodes. Devia ser divertit, sé que vaig pensar.

Les dues es van posar a parlar de mi. La vella deia coses molt desaproadores, però no eren de mi, sinó de la mare. Vaig entendre que jo anava massa bruta i que, per això, la meva mare era un desastre de mare.

–A més és molt petita.

Al cap de poc, la mare va girar cua i anava a marxar. Jo li vaig pegar al darrere, i ella va dir «Wing, deixa'm en pau. Ara vius aquí».

La senyora gran va dir una cosa així com que si no em faria ni un petó, i la mare va arronsar les espatlles i se'n va anar. Aleshores em va mirar molta estona, amb les celles corrugades, i a la fi va dir:

–Bé, si hem d'estar juntes, hem de posar-nos d'acord en algunes coses.

Jo vaig fer que sí, però no sabia què volia dir. Jo mai no havia fet cap acord amb ningú.

–Primer que res, has d'estar neta. Després et diré què més has de fer.

Em va enviar a una cambra petita que tenia un seient foradat, blanc i lluent, per fer caca i pipi, i d'on sortia aigua si estiraves d'una corda. Hi havia una banyera en forma de seient i un estri repenjat a la paret d'on, si obries l'aixeta, sortia aigua. La dona m'anava donant instruccions a través de la porta, perquè aquella cambra era molt menuda i no hi cabíem les dues, sobretot per la seva cadira, que es veu que no podia deixar. I així, seguint les instruccions, vaig posar la meva roba en un tamboret, vaig entrar en la banyera i vaig obrir l'aixeta. Primer estava freda, però tot i això l'aigua em produïa un gran plaer, sentir-la a sobre, com si fos pluja neta, però és que de seguida va venir calentona. Era tan bo que no n'hauria sortit mai. Hi havia sabó i em vaig refregar tot el cos i els cabells i tot, amb tantes ganes que em vaig fer mal a la pell.

Quan vaig acabar em van ordenar que m'eixugués amb una tovallola de color crema, neta com cap altra cosa que havia vist a la vida, i em vaig sentir feliç del tot.

Tanmateix, no vaig passar la inspecció.

—Aquestes ungles, noia!

Com que jo no m'havia tallat mai les ungles dels peus, sinó que les anava arrencant amb les ungles de la mà a mesura que es feien llargues, em va ordenar que posés un peu sobre la seva falda i aleshores va treure

unes tisoretetes menudes que tenia en un costurer, al costat de la cadira, i em va tallar les ungles. Em feia mal, perquè furgava i furgava per tal que sortís tota la ronya, però jo no em queixava ja que estava massa meravellada de la meva sort.

Quan va acabar, va dir:

–Ara ens ocuparem de la teva roba.

Em va enviar, tota nua, a una altra habitació, que tenia un llit enorme i em va fer obrir un calaix d'una calaixera de bambú. Hi havia roba, neta i planxada. Em va dir que li portés una peça de color marró, que era al fons de tot.

La senyora va aprofitar les tisoretetes per fer-hi uns talls aquí i uns altres allà, i al capdavall va fer una cosa com una túnica. Me la va emprovar, i em va ordenar que passés la punta del fil d'una bobina per l'ull d'una agulla, cosa que vaig fer a la primera, perquè tinc les mans petites i serveixo per a les coses delicades i menudes.

Va cosir una vora, va emprovar-me la túnica per sobre, va tornar a cosir, i finalment me la va posar pel cap i va riure una mica, però va assegurar que, de moment, podíem passar així.

–Ara ens hem d'ocupar de les sabates.

Sabates? Aquella vella em donaria sabates? Per què? Només de pensar-ho em vaig posar a tremolar i la vella

em va dir si me'n passava alguna, i jo vaig fer que no amb el cap, girant-lo amb tota l'energia que tenia, a dreta i esquerra.

–Això no ho facis mai, Wing. Les persones diuen sí i no. I quan t'adrecis a mi has de dir sí, senyora o no, senyora. Ho has entès?

–Sí, senyora– vaig dir en un sospir, tement que s'hagués oblidat de les meves sabates.

Però no. Aquella senyora era la meva àvia i estava impedida. Es deia Wong Ying i jo li havia de dir senyora Wong, perquè era la meva patrona i jo, la seva criada.

–A mi em cuidava la meva altra germana, que ha tingut la desgràcia de morir-se abans que jo, tot i que em tocava a mi, que sóc més gran, però ningú no pot controlar quan es morirà. Ni tan sols tu, que ets tan petita i que estàs prima com un cuc.

Em va fer seure en un tamboret de palla, que no tenia potes, i em va parlar amb una veu clara i comprensible, sense escridassar-me ni pegar-me. Jo havia començat a estimar-la quan va dir això de les sabates, però no em podia imaginar que l'estimaria tant com una persona pot estimar-ne una altra. Més i tot.

–Wing, la teva mare també és germana meva. Va néixer amb la cara tacada i és retardada mental. El teu

pare la va voler, però quan vaig saber que passaven misèries i que estava prenyada del teu germà gran... Com es diu?

–Fung.

–Sí, Fung; doncs els vaig donar els diners per muntar la parada de bunyols i així han pogut sobreviure. Jo no sóc una dona rica, encara que, a tu, ara mateix t'ho deu semblar. He estat casada i no he tingut fills, i el meu home em va deixar una renda. Això és Hong-Kong, saps? Que és diferent de tota la Xina, i aquí les dones poden heretar i tenir rendes, perquè és una ciutat occidental i avançada. Però a tu tot això et deu semblar falòrnies de vella. De gran, ja ho entendràs. Entens les coses que t'explico?

–Sí, senyora Wong.

–Bé, molt bé.

Es va quedar en silenci molta estona, cosa que més endavant vaig veure que feia sovint, i jo vaig esperar. A la fi em va tornar a mirar, com si em mirés per primera vegada, i va continuar com si no hagués interromput el parlament:

–En morir la meva germana, com que sóc invàlida, vaig enviar encàrrec a la teva mare que li tocava cuidar-me ella, perquè és de llei que sigui així. I més havent jo pagat el negoci del teu pare. Però avui t'ha portat aquí

i ha dit que tu seràs la meva minyona. Ets massa petita, però tampoc hi ha massa feina. La casa no és molt gran.

Em vaig quedar amb la boca oberta i ella va riure.

–Entenc que et sorprengui. La meva germana m’havia explicat com viviu. La teva, diguem-ne, casa és una xabola, oi?

Jo, com que era la primera vegada que sentia la paraula xabola, no ho sabia, si ho era o no, i aleshores la vaig descriure.

La meva àvia semblava molt complaguda que jo pogués descriure les coses tan bé i em vaig estarrufar tota.

Després em va explicar que jo li havia de rentar el cul, vestir-la, fer la compra i netejar la casa. Que ella m’aniria dient tot el que tocava fer a cada moment, i que l’única cosa que jo havia de fer era obeir.

–Ara mateix, el que més falta ens fa és anar a la compra. Et faré una llista i et diré on has de comprar. Ah, i on hi ha una sabateria perquè et compris unes sabates, les que tu vulguis. I també calcetes, perquè una senyoreta ha d’anar amb roba interior i sempre neta.

Estava tan emocionada que no parava de fer que sí amb el cap, malgrat que m’ho havia prohibit, però és que tenia la boca seca i se m’enganxava la llengua al vel del paladar. Ella aleshores em va amanyagar el cap. Si m’hi hagués atrevit, jo també li hauria fet manyagues

a ella, i m'hauria assegut a la seva falda i tot, però no m'hi atrevia.

Canviar-la, encara que em feia fàstic, era molt senzill. Portava una cosa que ella en deia bolquers i que, quan estava estirada al llit, jo només havia de treure i enrotllar de seguida, posar-li una tovallola a sota del cos (ella s'agafava dels barrots del llit i s'aixecava a ella mateixa, sense cap fatiga per part meva), passar-li una esponja humida, llençar els bolquers, netejar l'esponja i posar-li uns altres bolquers. La resta, quasi tot, com ara pentinar-se i gairebé vestir-se, excepte la roba interior, ho feia sola, i es notava que n'estava orgullosa; ara bé, si a la roba hi havia cremalleres o botons, ho feia jo, perquè no s'hi veia gaire.

El problema va ser la llista que em va donar per a la compra. També em va donar una pila de diners, tants com jo no n'havia vist mai, ni al calaix de la parada del pare.

Però la llista significava el meu primer fracàs. Havia de ser valenta i afrontar-ho ara, perquè si m'esperava la meva àvia ja no m'estimaria més, i em diria comedianta o mentidera.

—Senyora Wong: jo no sé llegir.

Va quedar tan sorpresa que ara era ella qui tenia la boca oberta.

–Doncs hem de posar-hi remei. Les persones, Wing, no podem controlar la mort, ni les malalties, ni tan sols la riquesa. Però hi ha coses que sí que són al nostre abast i aleshores tenim l'obligació de fer tots els esforços que calgui.

Ella devia pensar que aprendre a llegir seria per a mi un disgust. Però jo estava tan contenta que ja no em cabien més alegries, totes vingudes en un sol dia.